

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956", i Brorson, Hans Adolph: *Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956*, 1951-56, s. 89. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson03grval-shoot-idm140139964949600/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

See! nu er Stunden næsten oprunden
Næsten oprunden, som gjør dig glad.
Kom, min Due, &c. &c.

1.

59

Nr. 328. - XXXV.

Skal vi ustridig hist
Guds Himle-Bryllup gjeste;
Taalmodighed maue vist
Sin Agt paa Maalet feste.
Saa hører den en Byrde,
Som Kiemper kunde myrde.
Jo større Trang, jo meere
Den stift til Enden seer.

2.

Da tæller Vandrings Mand
Hver Dags fuldendte Mile.
Eriadring om hans Land
Er alt forud en Hvile.
Jo meere han har døjet,
Og Rejse-Furer pløjet;
Jo nærmer ved sit Hiem,
Jo frisker gaer han frem.

— 6, 8-4: Stunden ... som gjør dig glad] i hvert fald om foreningen med brudgommen, jfr. *vor Sønnen*, 1, 4. Man der kan spørges, om der med *Stunden* er tænkt på Herrens genkomst, hvad der ville svare til nr. 332 (selees P. Severinsen, *Kirke og Folk*, 1893, s. 51-58), eller på osden som i nr. 348, 2, 10-14. Det sidste er det sandsynligste, set ud fra en sammenligning med nr. 332. For samtidig med den stærke lighed mellem dette digt og *Her vil ties* er der den påfaldende forskel, at *tiedens* nr. 332 fra først til sidst taler om verdens ende og brudgommens komme, mæler *Her vil ties* ikke et ord, som peger i den retning (se L. J. Koch, *sidst anf. skr.*, s. 106-114).

Nr. 328—XXXV. Original. — 1, 1: *ustridig]* ubestridd, uden at der kan rejses indsigelse derimod. — 1, 2: jfr. *Mt.* 22, 2 flg.; 25, 1 flg. — 1, 3: *oist]* bestemt, jfr. at se vist på noget. — 1, 6: *som Kiemper kunde myrde]* som kunne dræbe den stærkeste ved sin knusende vægt. — 1, 7: *Trang]* trangsal. — 1, 8: *stift]* utrævndt. — 2, 1-2: om fortællelsen ved at se, hvor langt man er nået frem mod målet. — 2, 8: *frisker]* raskere eller frejdigere.

3.

Velan! vi veed, hvorhen
Den korte Vej os leder.
Vi vente ham igien,
Som os et Sted bereder.
Vi gaar nu giennem Moser, 60
Nu Haver fuld' af Roser,
Alt lige meget, naar
Vor Drift til Himlen gaaer.

Nr. 329. - XXXXVI.

1.

Vor Klippe vi slippe umuelig,
Førend os Hielpen er sendt;
Lad være, vi ere uduelig',
Hvilket er noksom bekiendt.
Begiære vi meere, vort Hoved,
End Naade, som baade er lovet,
Og dyre og suure fortient?
Vor Klippe &c. &c.

2.

Hvor skulde det huldeste Hierte
Bøje den Fattiges Ret,
Førjage den Svage i Smerte,
Glemme hans Taurer saa let?

Nr. 329 — XXXXVI. 1, 5: *vij ej*, forslag af Hans Brix, uødvendig rettelser. 1, 7: Spørgsmålstegnet efter *fortient* er tilføjet i svarvarende udgave.

3, 3: *vi vente hør* [*gien*] om med tanken på den yderste dag (se nr. 19, 6, 1 flg.; 258, 1, 12) eller på døden, får stå heng; måske har det ikke engang stået klart for digteren selv, hos hvem begge former for det kristne håb var levende. — 3, 3-4: Joh. 14, 2-3: *Jeg går bort at berede eder sted, og når jeg ... får beredt eder sted, kommer jeg igen og vil tage eder til mig.* — 3, 5-6: *aa ... nu* snart ... snart. — 3, 8: *Drift* mindre tilskyndelse.

Nr. 329 — XXXXVI. Original. — 1, 1: *vor Klippe* om Herren, Sl. 18, 3; 19, 15; 28, 1; 31, 4 m. fl. — 1, 3: *lad os* selv om. — 1, 5-7: Spørgsmålet rettes til Kristus (*vort Hoved*, Ef. 5, 23); det skal vise, at hvad vi begærer, ikke er noget forsmædtigt, men kun *Naade*, idet der henvises til, at denne både er lovet os og af Kristus fortjent til os. — 1, 7: *dyre, suure* dyrt, surt. — 2, 1: *det huldeste Hierte* Jesu hjerte; *huld* mild, kærlig. — 2, 2: *bøje den Fattiges Ret*; hindre ham fra at opnå, hvad der er hans ret, 2. Mos. 23, 6. — 2, 3: *i Smerte* i hans (den fattiges) smerte.